

عنوان مقاله:

بررسی بومی گرایی در ساختمانهای بلندمرتبهها رویکرد معماری پایدار

محل انتشار:

سومین همایش ملی الگوی معماری و شهرسازی اسلامی در افق ۱۴۰۴ (سال: ۱۳۹۴)

تعداد صفحات اصل مقاله: ۱۰

نویسندگان:

عباس ماندگاری - دانشجوی کارشناسی ارشد دانشگاه آزاد اسلامی نطنز، ایران

رکسانا عبدالهی - دکتری معماری، دانشگاه آزاد اسلامی، قم، ایران

زهرا عباسی - دکتری معماری، دانشگاه آزاد اسلامی، قم، ایران

خلاصه مقاله:

افزایش تراکم از طریق احداث ساختمان های بلند، یکی از راه های توسعه درون شهری است. این روش پاسخ طبیعی به رشد جمعیت، کمبود زمین، افزایش سطح زیر پوشش خدمات شهری و محدودیت های توسعه افقی شهرها می باشد، ولی در جایی که بستر مناسب خود را از نظر طبیعی نیافته باشد، مشکلات جدیدی ایجاد می کند. در شهرهای امروزی، ساختمان های بلند مرتبه یکی از عوامل تأثیر گذار در منظر و زیست بوم شهری و از طرفی نقش شاخصی در خواناسازی محلی را برعهده دارد. این ساختمان ها از نظر زیست محیطی عوارض روانی، اجتماعی و طبیعی فراوانی به دنبال دارد. هدف از این پژوهش، بررسی تأثیرات بلند مرتبه سازی بر محیط طبیعی پیرامون خود می باشد که شامل: عوامل مربوط به خاک و زمین، نور، هوا، تأسیسات، تجهیزات زیربنای و صدا می باشد. با توجه به رشد جمعیت و شهرنشینی، راهبرد بلندمرتبه سازی، در زمان حاضر رواج یافته است. بعلاوه تجمیع کاربران در سطحی محدود و بهره گیری قابل توجه از منابع انرژی در ساختمان های بلند، لازمست تا رویکرد پایداری در فرآیند طراحی و مرحله بهره برداری مورد توجه قرار گیرد. نظر به اهمیت رفتار کاربران در تحقق اهداف معماری پایدار و با توجه به آنکه در پژوهش های انجام شده، بندرت به جنبه های بومی گرایی و ارتباط آن با صنعت ساختمان سازی پرداخته شده است؛ لذا در این نوشتار تلاش شده است پیوند میان حوزه های معماری پایدار و ساختمان سازی مدنظر قرار گیرد. پژوهش حاضر، با مبنا قرار دادن هرم نیازهای مازلو، به شناخت راهبردهایی در جهت ترویج رفتارهای پایدار پرداخته است.

کلمات کلیدی:

بنای بلند مرتبه، معماری پایدار، نیازهای رفتاری، اثرات زیست محیطی، محی زیست شهری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/528059>

